

[Rimstad.]

I udvalgsbetænkningen oplyses vedrørende ændringsforslaget til § 832, jfr. lovforslagets § 1, nr. 17, der drejer sig om forkyndelse af anklageskrift og stævning, at

„justitsministeren har lovet at optage et tilsvarende pålæg i det cirkulære, der vil være at udsende til de forkyndende myndigheder efter lovforslagets vedtagelse.“

Jeg ved ikke, om der her er faldet nogle linjer ud, for der står ikke noget om, hvad det er for et „tilsvarende pålæg“, der er tale om. Men jeg går ud fra, at bemærkningen har relation til min efterlysning ved første behandling af en forklaring på, hvorfor bestemmelsen i § 832, stk. 2, om antagelse eller beskikkelse af forsvarer ikke er medtaget i den nye affattelse. Så jeg formoder, at det „pålæg“, den højtærede justitsminister vil give i cirkulæret, netop kommer til at indeholde det, som altså hidtil har stået i selve lovtæksten.

En realitetsændring med hensyn til det jo ikke helt ligegyldige spørgsmål om forsvarerbeskikkelse er der altså — som formodet — ikke tale om, men hvorfor det nu skal skubbes ud af loven og — om jeg så må sige — „ned“ i et cirkulære, forekommer mig stadig noget dunkelt.

I forbindelse med forslaget om, at vederlaget til stævningsemændene for at muliggøre en lettere ajourføring fremtidig fastsættes af justitsministeren, henstillede jeg til overvejelse, om ikke de samme hensyn gjorde sig gældende angående vederlag til nævninger og domsmænd og vidnegodtgørelse. Jeg formoder, at spørgsmålet er blevet overvejet af udvalget, men da betænkningen ikke udtaler sig om det, må jeg gå ud fra, at man har ment, der er en principiel forskel, som taler stærkere imod tanken om at tage fastsættelsen af disse andre vederlag ud af selve retsplejeloven.

Nok så interessant som alle disse tekniske detaljer er jo det spørgsmål, som berøres i indledningen til betænkningen, nemlig om eventuelle ændringer med hensyn til afgørelse i nævningesager om straffens bortfald. Der er sikkert grund til med interesse at imødesee den bebudede udtalelse fra retsplejerådet om spørgsmålet. At udvalget fra den højtærede minister har fået en redegørelse for lovgivningen på dette

område i en række fremmede lande, har vi andre jo ikke så forfærdelig megen fornøjelse af. Hele dette spørgsmål har betydelig offentlig interesse — det viste sig, da bølgerne gik højt efter den temmelig opsigtsvækkende nævningesag, som gjorde problemet aktuelt — og der kan derfor sikkert være grund til at opfordre den højtærede justitsminister til under en eller anden form at delagtiggøre offentligheden eller i hvert fald tinget i de indhentede oplysninger om forholdene i udlandet på dette område, måske i forbindelse med retsplejerådets udtalelse, når den foreligger. Det behøver vel ikke at vare alt for længe — rimelige og måske påkrævede forbedringer er der jo i og for sig ingen grund til at tøve med.

Med disse ord skal jeg på mit partis vegne i øvrigt anbefale såvel de stillede ændringsforslag som selve lovforslaget til vedtagelse.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker udvalget for den enstemmige indstilling og vil gerne anbefale de stillede ændringsforslag, hvad enten de er stillet af udvalget eller af mig.

Til det ærede medlem hr. Rimstad vil jeg gerne sige angående de detailspørgsmål, som det ærede medlem nævnte vedrørende § 1, nr. 17, og en række andre spørgsmål, at dér har det ærede medlem ganske rigtigt opfattet, hvordan sagen ligger. Det ærede medlem nævnte specielt spørgsmålet om, hvorvidt afgørelse i nævningesager om straffens bortfald bør træffes af nævningerne alene. Også det ærede medlem fru Edel Saunte nævnte problemet og gjorde opmærksom på, at der var afgivet tilsagn om, at en udtalelse ville blive indhentet fra retsplejerådet om spørgsmålet. Jeg vil gerne sige, at selv om jeg ikke har ment, at denne sag hørte til de mest presserende, som burde forelægges retsplejerådet, og selv om jeg i og for sig på forhånd har den opfattelse, at denne beføjelse ikke bør fratages nævningerne, hvis myndighedsområde efter mit skøn ikke bør ændres, i hvert fald ikke formindskes — selv om jeg altså har den opfattelse og yderligere over for det ærede medlem hr. Rimstad vil understrege, at den offentlige omtale, en enkelt konkret sag har fået, ikke bør være afgørende for lovgivningsmagtens stilling, er det da klart,